

PRELOMOVÝ ROZSUDOK! PRVÝ SLOVENSKÝ POLITICKÝ VÄZEŇ OSLOBODENÝ! OBČAN PETER SIHELSKÝ BOL OSLOBODENÝ SPOD OBŽALOBY PRE ÚDAJNÉ „PODNECOVANIE PROTI COVID-19“!!! (Celý rozsudok a právna analýza)

- CZ24 News | 8. prosince 2021

SLOVENSKO: Ide o prelomový rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorý oslobodil politicky prenasledovaného občana. Ide o ukážku rešpektu práva, zákonov, Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných dohovorov, ktorými je naša republika viazaná.

Isto si pamätáte rušné chvíle minulého roka, keď Matovičova vláda vyhlásila v septembri núdzový stav a začala sa GENOCÍDA SLOVENSKÉHO NÁRODA. O tomto a o všetkých útrapách ako sa deň po dni vyvíjali vznikla moja kniha (link je nižšie), ktorá zachytáva autentické udalosti nás všetkých, ako sme ich žili doslova z hodiny na hodinu... Táto kniha bude zrieť ako víno a čím ďalej, tým jej význam bude naberať na váhe... Aj preto bude mať svoje miesto v každej domácej knižnici a archíve

Teda po vyhlásení núdzového stavu dňa 30.9.2020 a v rozpore s **čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2, čl. 51 ods. 2 Ústavy SR**, ktoré orgánom verejnej moci prikazujú, **žemedze základných práv a slobôd** možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou **len zákonom a podmienky a rozsah obmedzenia základných práv a slobôd a rozsah povinností** v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu ustanoví **len ústavný zákon** – čo znamená, že obmedziť základné práva a slobody môže iba Národná rada Slovenskej republiky, vláda SR vydala **uznesenia**, ktorými obmedzila základné práva a slobody, teda „vykonala“ (!) ústavu (!) a ústavný zákon (!) ...také „hara-kiri“ právny systém Slovenskej republiky však nepozná. Uvedené je v hrubom rozpore s citovanými článkami ústavy ako aj nižšie uvedenou judikatúrou.

Zároveň vláda SR práva, ktoré sama nemala ohľadne obmedzenia základných práv a slobôd, preniesla na hlavného hygienikaa uložila mu „doraziť“ všetky osoby – či fyzické alebo právnické ďalšími obmedzeniami cez opatrenia, neskôr cez vyhlášky na nariadenie opatrení podľa zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane verejného zdravia, či už ohľadne prekrytia dýchacích ciest, testovania, neskôr očkovania, zatvárania prevádzok a pod. Ústava Slovenskej republiky však nedovoľuje núdzový stav riadiť prostredníctvom tohto zákona vôbec, a samotný tento zákon v § 48 ods. 2 vylučuje aplikovať ho pre účely ochrany verejného zdravia II. stupňa, t. j. v čase mimoriadnej situácie.

Jedným z nás, kto sa už na začiatku tejto totality postavil na odpor bol **Peter Sihelský**, neskôr môj klient, ktorý v novembri 2020 **vyzýval občanov na rešpektovanie Ústavy Slovenskej republiky a obranu demokracie**, za čo ho vznikajúca fašistická moc začala prenasledovať pre podnecovanie proti porušovaniu zákonov.

Peter bol obvinený pre trestný čin podnecovania podľa § 337 Trestného zákona, o čom sa vzhľadom k viacerým „útokom“ z jeho strany vedú dve konania, jedno pred Okresným súdom Bratislava I a druhé pred Okresným súdom v Rimavskej Sobotě. Bratislavský súd ho odsúdil (rozsudok ešte nie je doručený) a Rimavsko-Sobotský ho oslobodil, a tento rozsudok prikladám.

V zmysle obžaloby Okresného prokurátora v Rimavskej Sobote sa mu za vinu kladie verejné vyzývanie na neplnenie dôležitej zákonnej povinnosti, ktorá mala byť uložená nasledovnými právnymi aktmi (z ktorých ani jeden nie je všeobecne záväzný právny predpis):

1) Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/8326/2020 zo dňa 14.10.2020 vydané podľa § 5 ods. 4 písm. j), k) Zák. č. 355/2007 Z.z.,

2) Uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 645 zo dňa 12.10.2020 podľa čl. 5 ods. 3 písm. h) Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z.

Čo sa týka **Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/8326/2020 zo dňa 14.10.2020**, ide o jedno zo série opatrení úradu, o ktorých Ústavný súd SR rozhodol tak, že nejde o všeobecne záväzné právne predpisy. To preto, že sú vydané priamo na základe zákona a jeho kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., nie ako vykonávací právny predpis tohto zákona na základe splnomocňovacieho ustanovenia, zároveň nejde o normatívny (všeobecný) akt, pretože obsahuje individuálny prvok a to úpravu konkrétneho ochorenia Covid-19 – Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020 (*1).

Takže **Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/8326/2020 zo dňa 14.10.2020** nie je všeobecne záväzný právny predpis, čo povedal predovšetkým Ústavný súd SR, preto vyzývanie na jeho neplnenie nie je trestným činom.

Čo sa týka **Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 645 zo dňa 12.10.2020** nejde o všeobecne záväzný právny predpis podľa § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z., ale o iný akt podľa § 13 písm. e) zákona č. 400/2015 Z.z. ktorý sa síce vyhlasuje v Zbierke zákonov SR, ale nie ako právny predpis, ale ako iný akt, a je záväzný pre orgány, ktoré ho realizujú a pre priamo dotknuté subjekty. Uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády a ostatným ústredným orgánom štátnej správy. V prevažnej väčšine prípadov, pokiaľ nejde o vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov (nariadení vlády), vláda svoje rozhodnutia, ktorými realizuje svoju ústavnú a zákonnú právomoc, realizuje formou uznesení (ktoré teda nie sú všeobecne záväzné právne predpisy) – Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11 2012 sp. zn. II. ÚS 514/2012, Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008 sp. zn. III. ÚS 102/08, Nález Ústavného súdu SR, zo dňa 21. júna 2012 sp. zn. IV. ÚS 478/2011-51 (*2).

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Avšak ani nariadením vlády nemožno obmedziť základné práva a slobody – Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27.2.1997, sp. zn. PL. ÚS 7/96 (*3) nieto ešte uznesením vlády, ktoré nie je ani len vykonávacím právnym predpisom.

Takže **Uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 645 zo dňa 12.10.2020** nie je všeobecne záväzný právny predpis, preto vyzývanie na jeho neplnenie nie je trestným činom.

Pretože toho času vedie SAK u mňa pozastavený výkon advokácie (ktorý *de iure* pozastavený nie je, to je však na inú tému, ktorú zverejním neskôr), orgány verejnej moci ma objektívne nemôžu pripustiť konať titulom advokácie, takže právnu pomoc poskytujem iným spôsobom. Osobne radiť môžem komu chcem a čo chcem, a právnu pomoc bez toho, aby sa muselo jednať o výkon advokácie zaručuje každému čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktoré predpisy sú nadradené nad slovenské zákony, pričom právna pomoc tu spočíva iba na vlastnom výbere zástupcu, bez ďalších podmienok jeho výkonu advokácie.

Petrovi som vyhotovila právnu obranu, s ktorým obsahom listiny, ako dôkazom, oboznámil súd.

Kedže ide o právne otázky, pričom právne predpisy nie sú predmetom dokazovania a v zmysle zásady ***Iura novit curia - súd pozná právo***, v jeho veci ani nebolo čo riešiť. Jeho konanie stačilo zákonným spôsobom podriaďiť pod platnú legislatívu a rozhodnúť.

Súd pozná zákon a musí rozhodnúť ústavne konformným spôsobom. Dokonca aj v situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom a o tomto rozhodne súd (čo teda znamená, že nie je potrebné, aby prokurátor alebo sudcovia so všetkým „utekali“ na ústavný súd, aby ten, ak je poplatný globálnemu režimu, deformoval právo) - Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/08 (*4).

Sudca Okresného súdu Rimavská Sobota rozhodol v súlade s Trestným zákonom, Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi, čo si môžete prečítať nižšie.

t e d a

verejne mal vyzývať na hromadné neplnenie dôležitej povinnosti uloženej zákonom alebo na jeho základe, alebo na závažné porušovanie verejného poriadku,

a tým mal spáchať

prečin podnecovania podľa § 337 Trestného zákona,

o s l o b o d z u j e , pretože skutok nie je trestným činom.

O d ô v o d n e n i e

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Rimavskej Sobote podal dňa 14.05.2021 pod č. konania 1Pv/76/21/6609-11 obžalobu na obvineného Petra Sihelského, nar. 03.06.1980 v Hnúšti pre prečin podnecovania podľa § 337 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe ako je to uvedené v podanej obžalobe a zároveň aj v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní dňa 21.09.2021 obžalovaný Peter Sihelský podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku vyhlásil, že sa cíti byť nevinný zo spáchania skutku, kladeného mu za vinu v obžalobe.

Následne vo svojom výsluchu vypovedal o tom, že predmetné videá nahral v mieste svojho bydliska, následne ich zverejnil prostredníctvom internetovej databázy YouTube, ako aj na predmetných internetových stránkach. Uviedol, že v celom rozsahu trvá na ich obsahu a jeho úmyslom bolo zmobilizovať ľudí, aby sa ukončila koronahystéria. Týmto videami chcel zmobilizovať také množstvo slušných ľudí, aby vláda konečne pochopila, že slušní ľudia nesúhlasia s totalitnými praktikami, ktoré sú zavádzané nie len u nás, ale aj na celom svete. Pri nahrávaní videí netušil koľko ľudí na zhromaždenie príde, pretože vedel, že ľudia sa boja chodiť na námestia, avšak dúfal, že ich príde aspoň okolo 2000 a že tento počet sa možno rozšíri. Vypovedal aj o tom, že predmetné akcie oznámil s dostatočným predstihom príslušnej mestskej časti v Bratislave, odkiaľ mu prišlo vyjadrenie, že nedoplnil ulice, cez ktoré pôjde pochod a ešte nejaký nedostatok, ktorý si pre odstup času už nepamätal s tým, že nedostatky ohlásenia včas doplnil a oznámil príslušnému úradu.

Okrem výsluchu obžalovaného bolo na hlavnom pojednávaní vykonané aj ďalšie dokazovanie, pričom podľa § 269 Tr. poriadku boli ako listinné dôkazy prečítané správa o povesti na obžalovaného, odpis registra trestov, výpis z ústrednej evidencie priestupkov a so súhlasom samosudcu prokurátor prečítal opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR, č. OLP 8326/2002 zo dňa 14.10.2020 a uznesenie vlády č. 645 zo dňa 12.10.2020,

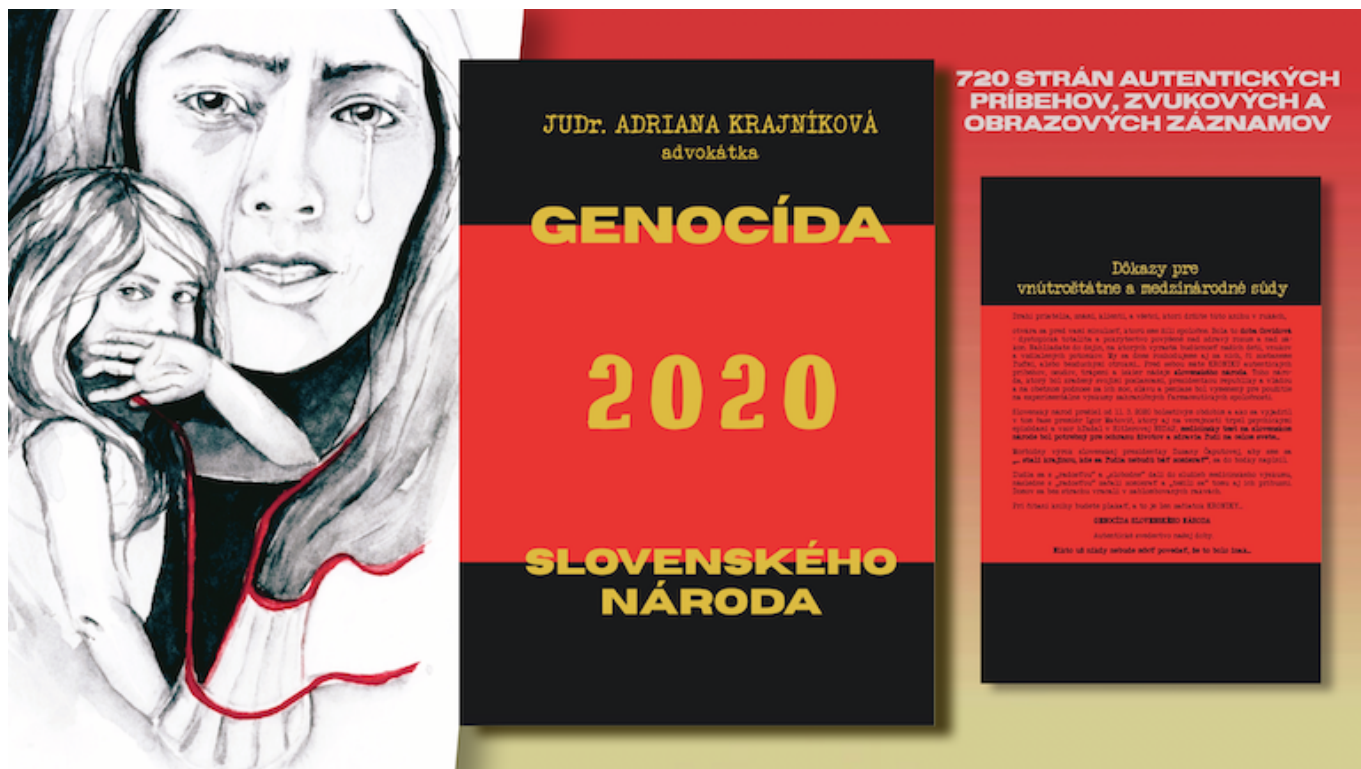
Prokurátor Okresnej prokuratúry sa odvolal, a jeho odôvodnenie, ako aj konanie pred odvolacím súdom, budeme spoločne sledovať. Či ďalšie súdy budú kolaborovať s fašizmom, ale sa postavia na stranu zákona, Ústavy a slobody budeme spoločne sledovať.

Dávam do pozornosti, že predvčerom to bolo rúško, včera nútené testovanie telesných vzoriek, dnes

vakcíny dospelých a zajtra vakcíny pre vaše deti. Povinné..., dobrovoľne odskúšané na nich to už je... Za odpor proti tomu je tu denno-denné policajné násilie, prenasledovanie a rozsudky súdov o uznaní viny politických páchatelov, inak občanov Slovenskej republiky, brániacich mier a slobodu. Tento rozsudok je prvý oslobodzujúci. Verejnosť by mala vyvinúť tlak verejnej mienky na jeho potvrdenie... Pretože je naozaj v súlade s Ústavou a medzinárodnými zmluvami.

Ďakujem všetkým podporovateľom združenia Ochrana ľudských práv a základných slobôd. Výťažok z knihy pomôže nám všetkým na obranu pred zvrátenou totalitnou mocou, plnou psychopatov v ústavných funkciách.

Knihu si môžete objednať kliknutím na obrázok.

Judikatúra použitá v texte a pre účely obrany na súde. Táto judikatúra v spojení s Ústavou SR deklaruje konanie Jana Mikasa a členov vlády spôsobom odporujúcim zákonu, čo je trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa:

*1)

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS

411/2020 (vo veci Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR č. OLP/3172/2020 zo dňa 17. apríla 2020):

„... napadnuté opatrenie ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh, má charakter hybridného správneho aktu.

Pokiaľ ide o právnu existenciu tzv. hybridného správneho aktu, ide o individuálny právny akt s prvkami normatívneho právneho aktu, normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu, a individuálny prvok, ktorý je dominantný, je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkoľvek, genericky určenej, pandemickej situácie, ale konkrétnej pandémie, na ktorú opatrenie reaguje. Povinnosti sú opatrením uložené na základe zákona, teda v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy.

Formulácia zákonných oprávnení na vydávanie opatrení podľa § 12 ods. 2 písm. b), c) a f) a § 48 ods.

4 písm. l) zákona č. 355/2007 Z. z. zakladá „*ratione materiae*“ záver o vydávaní opatrenia ako hybridného správneho aktu, čo sa prejavilo aj v znení napadnutého opatrenia.

Ide teda o akt vydaný na základe zákona, nie ako jeho vykonávací predpis.

Opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda nemôže byť všeobecne záväzným právnym predpisom.

Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch.

Oprávnenie na vydanie opatrenia úrad verejného zdravotníctva vyvodil priamo z kompetenčných ustanovení.

Právne akty Úradu verejného zdravotníctva označené ako „Opatrenia“ (do 14.10.2020) a „Vyhlášky na nariadenie opatrení“ (od 15.10.2020) sú právnou povahou totožné právne akty vydané podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., **nie ako vykonávací právny predpis citovaného zákona** podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2, § 18 ods. 2, § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z. (postupom podľa Legislatívnych pravidiel vlády SR). Splnomocnenie na vydanie vykonávacieho právneho predpisu zákona č. 355/2007 Z. z. je dané (iba) v § 62 cit. zákona a formulované pre Ministerstvo zdravotníctva SR v tam určenom rozsahu právnych skutočností. Hybridné akty Úradu verejného zdravotníctva SR pod rôznym označením („Opatrenia“ alebo „Vyhlášky na nariadenie opatrení“) – avšak „*ratione materiae*“ v ich obsahu a reguláciách rovnaké, nemôžu byť zároveň vykonávacím predpisom (k čomu nesplňajú celý rad legislatívnych postupov, najmä so samotného znenia § 59b ods. 2, ods. 3 cit. zákona je ich tvorba a vyhlásenie vylúčené spod zákona č. 400/2015 Z. z., pričom inak sa v našom právnom systéme vyhláška tvorí nedá, teda nejde vôbec o právne predpisy). Ustanovenie § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je splnomocnením zákona, ale odkazom na už existujúce vykonávacie ustanovenia § 12 a § 48 cit. zákona. Povedať, že právny akt vydaný na základe kompetenčného ustanovenia je vytvorený právny predpis je právny oxymorón a právny nezmysel.

*2)

Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11 2012 sp. zn. II. ÚS 514/2012:

„4.4 Uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať jednotlivé ministerstvá a ďalšie ústredné orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády. **Z legislatívnych pravidiel vlády však nevznikajú žiadne subjektívne práva ani povinnosti osobám stojacim mimo štruktúry štátnej správy, resp. výkonnej moci, na ktorej vrcholí vláda stojí (čl. 108 ústavy).**

Význam legislatívnych pravidiel, ako už bolo naznačené, spočíva jednak v tom, že nimi vláda jednotlivým ministerstvám a iným ústredným orgánom štátnej správy, ktoré sú v zmysle citovaného § 37 zákona o činnosti vlády zodpovedné za legislatívnu úpravu vecnej problematiky v ich pôsobnosti, vymedzuje podmienky, za ktorých sa návrhy nimi pripravené dostanú na rokovanie vlády, jednotlivé rezorty sa vystavujú riziku, že vláda odmietne prerokovať návrh zákona pripravený v rozpore s nimi. V prípade, ak by vláda nekonala v súlade s legislatívnymi pravidlami, ktoré sama ustanovila, ústava zakotvuje iné mechanizmy na vyvodenie zodpovednosti.“

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008 sp. zn. III. ÚS 102/08:

„Čo sa týka napadnutého uznesenia vlády, ústavný súd konštatuje, že **uznesenie vlády je iba**

aktom riadenia v zásade bez externých účinkov, ktoré zaväzuje ministerstvá len rozpracovávať prijaté opatrenia vo forme budúcich legislatívnych návrhov všeobecne záväzných právnych predpisov, v rámci ktorého legislatívneho procesu bude mať sťažovateľ ako zástupca verejnosti možnosť pripomienkovať a ďalej ovplyvňovať.“

Nález Ústavného súdu SR, zo dňa 21. júna 2012 sp. zn. IV. ÚS 478/2011-51:

„V prevažnej väčšine prípadov, pokiaľ nejde o vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov (nariadení vlády), vláda svoje rozhodnutia, ktorými realizuje svoju ústavnú a zákonnú právomoc, realizuje formou uznesení (vlády)“.

*3)

Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27.2.1997, sp. zn. PL. ÚS 7/96:

„Výkonná moc sa môže uplatniť normatívnou činnosťou podľa čl. 120 ústavy alebo podľa čl. 123 ústavy.“

Podľa čl. 120 ods. 1 ústavy: „Na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať nariadenia.“

Rozsah normotvornej právomoci vyplývajúcej zo splnomocnenia vlády je však obmedzený nielen podmienkami uvedenými v čl. 120 ods. 1, ale aj ďalšími ustanoveniami ústavy. Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy: „**Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom**“.

Podľa citovaných ustanovení ústavy vláda teda nariadením nemôže ustanoviť medze základných práv a slobôd, nemôže tieto práva a slobody obmedziť, či už určením povinností alebo akokoľvek inak. Ústavné splnomocnenie podľa čl. 120 ods. 1 teda nedovoľuje vláde obmedziť práva upravené v Druhej hlave ústavy.

Ak vláda nariadením ustanoví podmienky obmedzujúce základné práva a slobody, nekoná iba nad rámec úpravy podľa čl. 120 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ale zároveň uplatní svoju normotvornú pôsobnosť spôsobom, ktorý nie je v súlade s čl. 13 ods. 2 a 3 ústavy, lebo svojím nariadením upraví otázky, ktoré ústava dovoľuje regulovať **jedine zákonom**.“

*4)

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/08:

„Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy je v niektorých prípadoch dovolené „ex lege“, tento postup nie je ale namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia a postupy, **ktoré sa týkajú základných práv a slobôd** (II. ÚS 50/01).“

Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy túto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúvanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. **Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť (z tohto dôvodu) vylúčené zo súdneho preskúmavania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám.**“

V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie), dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmavania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.

Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. **V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom.**

Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy“. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01).

Je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie, postup, resp. zásah orgánu verejnej správy je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa **základných práv alebo slobôd**. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, **takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania**.

Ústavný súd v tejto súvislosti v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 už uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve **sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať**“.

Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva **nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy**. Jedinou požiadavkou, ktorá je pritom na sudcu kladená, je **ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky)**.“

Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd v posudzovanej veci nemohol nezohľadniť skutočnosť, že formalistický prístup najvyššieho súdu by v konečnom dôsledku viedol k odmietnutiu spravodlivosti (odopretiu prístupu k súdu) v tak závažnej otázke, akou je **ochrana ústavne zaručených základných práv a slobôd**. V okolnostiach danej veci (bez ohľadu na ne/opodstatnenosť sťažovateľkou namietaných skutočností) by kautely zásahu do práva na prístup k súdu v plnom rozsahu dopadli na všeobecný súd (v danom prípade správny súd).

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.3.2017 sp. zn. I. ÚS 698/2016: Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07). Ú

Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska **požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná**.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie **materiálnej ochrany zákonnosti** tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

AUTOR: JUDr. Adriana Krajníková

ZDROJ: Zaloby Voci Statu